

Thi Ordføreren har netop paa flere Steder i sin Tale gjort saglige Indvendinger mod denne Tanke, saa jeg tror at turde sige, at de Ønster, der blev fremsatte i Rigsdagen i 1895—96 om denne for tidlige Revision, i alle Tilfælde have været ret begrænsede. Her i Tinget, tror jeg, at man ligefrem beklagede, at Ministeren gik med til det omtalte Forslag og derved etablerede en Undtagelsesforanstaltning til Fordel for en bestemt Kategori af Statsbanearbejdere, hvis Stilling ganske vist ikke er præget af Velstand eller Overflodighed, men hvis økonomiske Stilling paa forskellige Omraader i alle Tilfælde er ulige bedre end Tusinders af vore Medborgeres, særlig end Landarbejdernes mange Gange saa talrige Klasse. Og end mere beklagede man, at Ministeren af sig selv bebudede at ville stride til en undtagelsesvis Revision af Statsbaneanlæggenes Organisationslov, fordi denne Organisationslov i den Forstand, Ministeren der omtalte den, kun er en Lønningslov, og det altsaa ikke var Meningen at forbedre Statsbanernes Organisation — hvis den Tanke overhovedet er mulig — men at det kun var Meningen at gennemføre forbedrede Vilkaar for nogle Klasser af Funktionærer. Det, der foreligger, er altsaa aldeles overvejende en Lønningsforbedringslov, men det er dog et Spørgsmaal, om dette Ting har Anledning til at være glad ved en saadan, naar man betænker, at den Lov, der skal forbedres, er af saa ny Dato som 12te April 1892. Jeg spørger, om Regeringen og Rigsdagen egentlig kunne være tjente med at gennemføre en Lønningsforbedringslov for en saa ny Lov, naar man har en Masse af gamle Lønningslove liggende, som man ikke gør noget ved, og som ganske vist paa forskellige Punkter ere ikke lidt antikverede. Jeg tænker særlig paa Skolelærernes Lønningslov, som vel egentlig er fra 1814, men der er ogsaa andre Lønningslove, der ere overmaade befædne og af temmelig gammel Dato. Der er f. Eks. Forstvejenets Lønningslov af 1851, noget forbedret i 1859, der er de overmaade kummerlige Lønningslove for Hær og Flaade af 1867 og 1868, og der er Justitsmændenes Lønningslove af 1870, Løve, der alle sammen give Lønninger, der i Forhold til de Vilkaar, hvorunder vort Land lever, nu ere temmelig antikverede og ere i høj Grad forfordelende over for dem, de behandle. Det forekommer mig, at man ikke kan være befendt at lade saadanne Lønningslove blive liggende, naar man tager en Lov som den af 1892 op til Revision, særlig for Lønningernes Bedkommende. Hvad er det

nemlig, der er sket siden 1892? Ja, det er vel i Korthed det, at alle Varepriser ere sunkne saa væsentligt, at Prisniveauet har helt forandret sig; men det har ganske vist haft den Folge, at alle Funktionærer, særligt altsaa dem, der ere lønede efter Loven af 1892, ere heldig stillede, idet de kun modtage Kontanter og saa deres Forbrug til billigere Priser, end de sit paa det Tidspunkt, da Loven blev given. Men omvendt er Forholdet, naar man ser paa Vareproducenterne, hvad der i det væsentlige vil sige det samme som Statteyderne. Deres Gæne til at betale Skat og altsaa til at indrømme Lønningsforbedringer for Funktionærer, der ere lønede kontant, er ganske sikkert stærkt dalet, og jeg kan derfor ikke tro andet, end at, som Gænen er dalet, er Viljen til at indrømme den Slags Lønningsforbedringer, hvor de ikke ere paatrængende nødvendige, svunden ind temmelig betydeligt jeg kunde godt tro, til et Minimum. Alligevel kunde jeg tænke mig det Tilfælde, at Landstinget vilde være glad ved at yde sin Medvirken til en ekstraordinær hurtig Revision af en Lønningslov, nemlig naar det havde vist sig, at Tilgangen til de Embedsmænds- eller Funktionærklasser, som lønnes efter denne Lov, var standset, at denne Lønningslov indrømmede saa daarlige Betingelser, at ingen vilde søge disse Stillinger. Men er dette Tilfældet her? Nej, det er vist ikke nogen Hemmelighed for noget Medlem i denne Sal, at der er en saadan Masse af Ansøgninger til alt, hvad der bliver ledigt af faste Tjenester ved Statsbanerne, at man paa Statsbanernes Kontorer har Bunker af Ansøgninger liggende i Marevis, at Folk staa i Række omkring i Vandet for at naa inden for Døren til Statsbanernes Stillinger. Jeg ser derfor ikke, at der ud fra dette Motiv kan hentes nogen Begrundelse til at fremsætte denne for tidlige Revision.

Som sagt, dette Lovforslag er i det væsentlige et Lønningsforbedringslovsforslag til et Beløb af 207,000 Kr. aarlig, og det giver i det allervæsentligste en Merlønning til Folk, der i Forvejen ere bedre stillede end Tusinder og atter Tusinder af Folk i dette Land, og som navnlig have det for Almuesmanden vunderlige Gode, at Fremtiden til en vis Grad er sikret for dem. De have Pensioneret, og, hvad endnu mere er, de have Enkepensionsret, og de have til en vis Grad Udsigt til, ja det er ligefrem ifølge Loven foreslaaet for dem, at Statsbanerne kunne sørge for deres efterladte op til det attende Aar. Der er altsaa i deres Lønningslov draget Omsorg for det allervæsentligste Gode, som den i og for sig